

1 *Quicquid Propheta, vel Apostolus, vel Evangelista ex inspiratione divinâ dicit, non est particulare seu singulare, sed universale.*

Potest quidem dici singulare, respectu personæ ministerialis, at non respectu testatoris auctoritativi. Et hinc est, quòd unius Prophetæ vel Apostoli testimonium est validissimum ad probandum.

2 *Argumentatio à testimonio divino fit negativè duobus modis.*

Primò, quando Deus in verbo suo aliquid disertim & conceptis verbis non esse testatur: ut testatur se nolle, ut honorem habeamus diis alienis. Deinde, cùm filet de eâ re, quæ est controversa: ut, hoc non est pro articulis fidei habendum, verbi gratiâ, quòd Papa Romanus sit caput Ecclesiæ: quòd Missa sit sacrificium: quòd fides prævisa sit causa electionis ad vitam æternam. Ratio: quia Deus nusquam in verbo suo hoc testatur. Sed non valet argumentatio à testimonio particulari negativè, cùm alii contrarium testantur. Non enim sequitur; Matthæus & Marcus nihil scripserunt de circumcissione Christi. Ergò Christus non est circumcisus. Etsi enim Matthæus & Marcus id non scripserint, Lucas tamen consignavit & Paulus Apostolus. Itaque de postremo hoc argumentationis modo accipiatur illud: *A non scripto ad non esse, non valet consequentia.* Item: *Ab authoritate non licet argumentari negativè.* Hic notandum est, quòd à testimonio divino in philosophicis non liceat argumentari negativè: ut, non sequitur. Deus non dixit, bis bina esse quatuor. Ergò nec hoc est verum, bis bina efficere quatuor. Est igitur usus testimonii divini in philosophiâ duntaxat affirmativus.

Testimonium humanum est, quod hominem, quâ homo est, authorem habet.

Dicitur in definitione, *quâ homo est.* Nam si vel Deus ipsius ministerio utatur, & immediatè ipsi aliquid inspiret, est testimonium divinum; vel Diabolus ipsius operâ abutatur, est diabolicum.

Q 4